

[Sigsgaard.]

næppe have fået købmands- og grossererstormen i anledning af momsen. Hvor er foreningen for resten blevet af i anledning af momsens forhøjelse fra de 10 til 12½ pct.? Har den anmodet om foretræde for folketingsudvalget for at protestere? Hvis foreningen ikke har ladet høre fra sig på en overbevisende, kraftig måde, må det være berettiget at spørge regeringspartierne om, hvorvidt de har lagt pres på denne forening i sagens anledning, for en eller anden forklaring må der vel være på foreningens passivitet.

Da vi behandlede spørgsmålet om ikrafttrædelsestidspunktet for kildeskatten, gav finansministeren tilsagn om at ville undersøge, om kildeskatten alligevel i form af en samtidighedsskat kunne træde i kraft 1. januar 1969. Jeg kan godt se, det ville være vanskeligt for en regering først at erklære, at kildeskatten teknisk ikke kan gennemføres til denne dato, og derefter som følge af et forslag fra det for tiden mindste parti i folketinget komme til noget, der ligner det modsatte resultat. Og lad os derfor sige lige ud, at denne situation jo nok er utænkelig. Når en regering har tilladt sig den lidt mindre demokratiske handling at lægge sig fast på en løsning før forhandlingen i tinget, kan en efterfølgende redegørelse, som skal indhentes, vel kun komme til at gå ud på et forsøg på at påvise, hvorfor den rigtigere løsning ikke kan gennemføres. Det kan kun blive bestilt arbejde. Men derfor var det alligevel interessant at få lov til på et eller andet tidspunkt at se den redegørelse, især når ministeren nu har lovet det, men det må vel være tilladt at forvente, at ministeren om ikke for andet så for et syns skyld udbeder sig en udtalelse fra kommunerne. Hvis ministeren skulle mene, at den historiske sandhed om kildeskattens udsættelse har nogen interesse, skal jeg anbefale, at han ved forespørgslen til kommunerne også udbeder sig oplysning om, hvorvidt det overgangssystem, som jeg foreslog, ville kunne have været gennemført, hvis det var besluttet at gennemføre det på det tidspunkt, da ministeren tog et andet standpunkt, og det er jo snart længe siden.

Ikrafttrædelseslovforslaget og ændringslovforslaget kan jeg i hovedsagen tiltræde. Men kunne man ikke formå ministeren til

at give tinget en redegørelse for, sådan ved passende lejlighed, hvorfor alle medlemmer af, som det hedder, det kongelige hus, også de, for hvem der ikke er fastsat årpenge, og deres ægtefæller skal være fritaget for statskat. Jeg beklager, at der på det punkt sådan stort set er enighed mellem den tidligere og den nuværende regering. Jeg savner i det hele taget en fornuftig begrundelse for den forskelsbehandling, der her foreslås.

Ændringen vedrørende § 43 må jo være lidt af en anakronisme. Efter at fristen for kildeskattens ikrafttræden er forlænget med 1 år, skulle det ikke længere være nødvendigt at opretholde den ændring, der blev foreslået af den gamle regering, og som havde sin eneste begrundelse i den hastige ikrafttræden. Formuleringen af § 43 giver i øvrigt anledning til at overveje, om det ikke var formålstjenligt med en ordbog over de ord, som man sådan anvender, når man skriver love. Det ville være af en vis betydning at få fastslået forskellen mellem honorar f. eks. og „godtgørelse for medlemskab af eller som medhjælp for bestyrelser, udvalg, kommissioner, råd og lignende“.

Ud over de spørgsmål, der er taget op i det foreliggende forslag til ændring af kildeskatten, må en række andre vel presse sig på. Hvordan har regeringen tænkt sig at sømandsskatten skal blive indpasset i kildeskattesystemet? Og er det muligt at komme videre med dataprogrammeringen, før det spørgsmål er klarlagt? Har man tænkt sig at afløse det nuværende system med forskudt regnskabsår for de erhvervsdrivende, som det hedder, med en længere frist for indsendelse af selvangivelser? Og er det ikke en smule vildledende, når det i bemærkningerne til § 2 i ikrafttrædelseslovforslaget hedder:

„Efter kildeskattelovens § 22, stk. 2, jfr. statsskattelovens § 9, kan skatterådet eller ligningsdirektoratet imidlertid i visse tilfælde tillade, at en skattepligtig benytter et andet regnskabsår end kalenderåret . . .“

når man ved, at et forskudt regnskabsår netop er reglen for store dele af erhvervs livet, og at der netop ikke kræves nogen særlig situation for at få tilladelse til at omlægge regnskabsåret. Det ville være rart med lidt større overensstemmelse mellem lovgivning og praksis. Og eftersom det i sin tid